

grundlag for at gennemføre foranstaltninger i vandløb. Herved er der mulighed for at tilgodese et af de hovedhensyn, der ligger bag vandløbsloven, nemlig at sikre samtlige – ikke mindst landbrugets – afstrømningsinteresser i tilknytning til vandløbet.

Vandløbslovens almindelige klageregler, herunder med mulighed for klage til Miljøstyrelsen over amtskommunens afgørelse, gælder ligeledes med hensyn til de foranstaltninger, som amtsrådet beslutter at gennemføre.

Endvidere finder de særlige proceduremæssige bestemmelser, fastsat af miljøministeren i bekendtgørelse nr. 424 af 7. september 1983 om vandløbsregulering m.v., anvendelse. Bekendtgørelsen indeholder regler, der sikrer, at alle, der har interesse i vandløbet, har mulighed for at gøre sig bekendt med reguleringsprojekter og mulighed for at komme med indsigelser, før de endeligt vedtages og arbejderne iværksættes.

Disse regler vil blive opretholdt i forbindelse med foranstaltninger efter lovforslaget. Der må derfor forventes at være en vis sagsbehandlingstid, især hvis de forskellige klagemuligheder i vandløbsloven udnyttes.

Efter bestemmelserne i førnævnte bekendtgørelse kan anlægsarbejder o.lign. ikke iværksættes, før der er truffet endelig afgørelse om de økonomiske spørgsmål, herunder udgiftsfordeling og erstatninger. Denne ordning tager hovedsageligt sigte på de situationer, hvor der ikke er tale om en offentlig finansiering af anlægsudgifter, idet der skal være sikkerhed for, at anlægsarbejderne kan finansieres, før disse iværksættes.

Foranstaltninger efter den foreslåede bestemmelse i § 37 a vil blive finansieret af amtskommunerne med tilskud fra staten. Der vil således være sikret en finansiering af anlægsarbejderne, herunder betaling af erstatninger, hvorfor det vil være ubetænkeligt at ændre reglerne, så anlægsarbejderne omfattes af den foreslåede § 37 a kan iværksættes uden at afvente en afgørelse af de økonomiske spørgsmål.

Vandløbslovens regler om udgiftsfordeling og erstatning i kapitlerne 6 og 10 om regulering m.v. finder ligeledes anvendelse. Efter bestemmelserne afholdes udgifter i forbindelse med vandløbsregulering af de grundejere, der skønnes at have nytte af foranstaltningerne (§ 24). I dette skøn vil kunne indgå, at stemmeværksejeren har nytte af foranstaltningen i de situationer, hvor denne spares for udgifter, f.eks. til etablering af en fiskepassage, som stemmeværksejeren er forpligtet til at udføre efter tidligere truffne afgørelser efter ferskvandsfiskeriloven.

Efter kapitel 6 om vandløbsregulering har enhver, der lider tab ved en regulering ret til erstatning

(§ 23). Efter kapitel 10 om opstemninger m.v. har enhver, der lider tab ved foranstaltninger efter kapitlet, ret til erstatning (§ 51).

Efter vandløbslovens almindelige regler er det landvæsensretterne, der afgør økonomiske spørgsmål, hvor der ikke kan opnås en forligsmæssig løsning, jf. vandløbslovens § 74, stk. 2. Landvæsenskommissionens afgørelse kan indbringes for Overlandvæsenskommissionen.

I de tilfælde, hvor en foranstaltning efter stk. 1 gennemføres i vandløb, der er omfattet af bestemmelsen i § 3 i naturbeskyttelsesloven, vil det ofte være nødvendigt, at der træffes afgørelse om fravigelse af disse bestemmelser. Det er amtsrådet, der efter § 65, stk. 2 i naturbeskyttelsesloven kan meddele dispensation fra § 3. Amtsrådets afgørelse kan indbringes for Naturklagenævnet.

Ved behandling af disse sager, som netop har til formål at forbedre vandløbenes natur- og miljøkvalitet, er der imidlertid behov for at undgå en besværlig og tidrøvende dobbeltadministration. Det foreslås derfor i stk. 2, at bestemmelsen i § 3 i naturbeskyttelsesloven ikke gælder for foranstaltninger, som amtsrådet beslutter at gennemføre efter stk. 1.

Det forudsættes, at amtsrådet, der som nævnt også er den ansvarlige myndighed efter naturbeskyttelsesloven, samtidig sikrer, at de hensyn, som skal varetages i medfør af § 3 i naturbeskyttelsesloven, bliver tilgodeset gennem behandlingen af vandløbsagen.

Det er en selvfølge, at Miljøstyrelsen som klageinstans efter vandløbsloven vil inddrage Skov- og Naturstyrelsen i behandlingen af sager, der vedrører områder omfattet af § 3, ligesom styrelsen inddrages, når der kan være kulturhistoriske interesser knyttet til anlæg ved vandløb.

Tilsvarende vil Energistyrelsen blive inddraget i behandlingen af klagesager vedrørende vandkraft-anlæg, der ejes af offentlige elforsyningsvirksomheder.

For en række vandløb gælder, at de er omfattet af en fredning efter naturbeskyttelsesloven. Gennemførelse af foranstaltninger indenfor fredede områder kan forudsætte, at fredningsnævnet meddeler en dispensation efter naturbeskyttelseslovens § 50. Fredningsnævnets afgørelse herom kan påklages til Naturklagenævnet.

Landskabsfredninger samt fredede fortidsminder kan, hvis dispensation ikke opnås, have indflydelse på, hvilken løsningsmodel, der kan gennemføres efter loven.

Som nævnt under afsnittet om de miljømæssige konsekvenser af lovforslaget kan der være knyttet kulturhistoriske interesser til opstemninger. For at tilgodese hensynet hertil vil Miljøstyrelsen tilstræbe